

gifterne og lod være at udvide Valgretten. Jeg siger altsaa, jeg tror ikke, at de i og for sig have været begejstrede for høje Militærudgifter — det vilde jo ogsaa være lidt besynderligt —, men jeg tror, at mange indenfor Reformpartiet have gjort den Betragtning gældende: det ærede Medlem fra Ringkøbing forlanger disse Ting, og der er ingen Vej ud for os, vi maa give ham det, og vi maa give ham det ud fra den Betragtning, at det ærede Medlem fra Ringkøbing i øvrigt vil styre Land og Rige saaledes, at vi kunne nære os her, at der ikke sker os noget ondt, og at vore Interesser i det store og hele blive varetagne, saa maa vi finde os i de mange Millioner, men vi holde ikke af dem. Se, det var jo den Gang, det ærede Medlem fra Ringkøbing var 40 Mill. værd, men det er i Virkeligheden et stort Spørgsmaal, om de Vælgere mere vurderer det ærede Medlem fra Ringkøbing saa højt, enten nu det ærede Medlem i Fremtiden skal være i eller uden Uniform. Det er ikke en Gang sikkert, at det kan hjælpe, selv om Uniformen endnu en Gang kommer med i Taksationen. Og det er heller ingenlunde sikkert, at fordi de vurderede den forrige Konseilspræsident til at være saa meget værd i den almindelige Politik, ville de ogsaa vurdere den nuværende Konseilspræsident til at være saa meget værd. Jeg kunde meget godt tænke mig, at de ikke ville gøre det, og at denne Betragtning vil faa nogen Indflydelse paa den Stilling, de tage i det militære Spørgsmaal. Jeg vil derfor sige, at hvis den højtærede Konseilspræsident ønsker sit Ministerium et nogenlunde langt Liv og en nogenlunde god Livsvej, var det bedst, om den højtærede Konseilspræsident fastholdt sin Tanke fra 1905 om Nedsættelse af Militærudgifterne.

I øvrigt er der talt om, at vi skulde spare andre Steder paa Finansloven. Jeg ved nu ikke, om det, naar det kommer til Stykket, bliver saa forfærdelig meget. Vi kunne nu se paa, hvad Kommissionen kan udrette. Den højtærede Finansminister talte om, at man skulde pille noget Mos og nogle Bevoksninger bort af Finansloven. Det er visselig meget fortjenstligt. Bevoksningerne var for Resten i et Bladreferat blevne til Skaldyr. Under de Forhold vil det være meget behageligt at være Medlem af Kommissionen, naar den skulde sidde og pille Skaldyr af Finansloven. Men altsaa, Mosset og Bevoksningerne skulle væk. Jeg tror, det kan være meget nyttigt, og det kan være meget interessant

at se, hvortil det kan føre, men der er een Tanke, jeg navnlig vil anbefale under dette Arbejde, og det er den, som meget træffende blev udtalt forleden Dag af den højtærede Landbrugsminister, at skal man støtte, skal man støtte ved Nybegyndelser, og naar Sagen staar af sig selv, skal man trække Støtten bort og anvende den paa andre Steder, hvor den kan gøre Nytte. Jeg tror, at den højtærede Landbrugsminister vilde handle rigtig, om han navnlig bragte denne Betragtning til Anvendelse paa sit eget Budget. Jeg tror, der er adskillige Punkter paa dette Budget, paa hvilke den navnlig med Virkning kunde anvendes. Se, man kan vel i Almindelighed blive enig om, at for saa vidt en Foranstaltning af økonomisk Karakter overhovedet er rentabel, svarer sig, saa er der ikke synderlig megen Mening i, at Staten betaler noget til den, saa er den god i og for sig selv, og hvis den ikke svarer sig, er der dog vel endnu mindre Mening i, at Staten opmuntrer den. Denne almindelige Betragtning synes jeg, man kan lægge til Grund i mange Tilfælde. Der, hvor der er Anledning til at støtte, er, hvor den nye Begynder møder Vanskeligheder, hvor man ønsker at give Foretagendet saa hurtigt som muligt en stærk Vækst i det hele Samfund og indenfor det Erhverv, det angaar. Jeg synes, at der kan der være Mening i at støtte. Men der findes ganske sikkert paa Landbrugsministerens Budget en Del Poster, paa hvilke der med Fordel kunde anstilles en Undersøgelse ud fra dette Princip. Jeg tænker her paa det, som andre ærede Medlemmer have talt om, naar de have nævnt f. Eks. Dyrskuepræmier; jeg tænker paa Belønninger, som ere uddelte til Kvæghold, som have været med i Konkurrencen mellem hele Kvæghold, det, der her foranstaltes for Øerne og for Jylland. Jeg vil herom sige, at naar Staten paatager sig Bekostningen med Undersøgelsen, derefter erstatter Besætningsejeren den Udgift og Ulejlighed, der muligvis maatte forvoles ham ved Undersøgelsen, og derefter, naar Resultatet foreligger, giver Besætningen det blaa Stempel, som den maa have, hvis den fortjener det, burde det egentlig være nok. Thi foruden at have denne, som det maa antages, rentable Besætning, vil dette blaa Stempel betyde, at den Forretning, denne Mand driver med sine Avlsdyr f. Eks., bliver saa meget mere værd, fordi disse Avlsdyr med denne Anerkendelse stige i Pris. Men rent galt bliver Forholdet jo, hvis det skulde vise sig, at de Besætning-